# זרע קודש — ויקהל



ויקהל משה את כל עדת בנ"י הנה אמרו ז"ל המשכן שעשה משה במדבר נגד מעשי בראשית ושאז נגמר מ"ב והענין הזה מצינו דהנה במ"ב בכל יום נכתב בו וירא אלקים כי טוב וביום השני שלא נאמר בו כי טוב הוכפל נגדו ביום השלישי כי טוב הגם שלכאורה מה צריך הכתוב להורות שהבריאה הי' טוב הלא ידוע שרצונו ית"ש הנ"ל לברוא העולם להטיב לנבראיו ובוודאי כל מה שברא י"ת הי' טוב שאל"כ לא הי' נברא רק להורות לנו שכח השם הקדוש גושפנקא דחתים בי' שמיא וארעא הרמוז בר"ת את השמים ואת הארץ הוא בכל הבריאה שנבראת בכח השם הקדוש החותם הטוב והנה אחז"ל שכ"ב עשיות עשה ית' במע"ב כמ"ש במ"ר פרשה זו ובוודאי שזה נגד הכ"ב אותיות התוה"ק שבהאותיות אלו נברא העולם והנה כמו כן הי' עשיות המשכן בכח הכ"ב אותיות ובצרופי שמות היוצאים מהם הי' עושין המשכן שלמטה שיהי' מכוון עד שלמעלה שיתחבר ותיחד המשכן של מטה עם של מעלה וז"ש יודע הי' בצלאל לצרף אותיות שנבראו בהם שמים וארץ ולהבין למה דקדקו בלשונם הקדוש לומר שמים וארץ ולא אמר מעשי בראשית רק רמזו שעשו יחוד הנ"ל שכמו אותיות שנבראו בהם שמים וארץ שע"י אותיות אלו נעשה יחוד בין בחי' שמים וארץ ששמים וארץ ידוע שיחודם הוא יחוד עליון כן הי' יודע בצלאל אותיות אלו ליחד על ידם משכן תחתון למשכן עליון והם הכ"ב אותיות וצרופים היוצאים מהם וכן כח השם הקדוש הגושפנקא הנ"ל שגי' טוב הנ"ל במעש' המשכן וזה מרמז שהי' במשכן ל"ט מלאכות כמ"ש חז"ל כי כ"ב אותיות ושם שגי' טוב כ"ב וי"ז הרי ל"ט והנה הכל נברא בהתורה כמ"ש ואהי' אצלם אמון כו' והנה דורשי רשומות אמרו ישראל ר"ת "יש "ששים "רבוא "אותיו' "לתורה שנשמות ישראל אחוזים באותיות התורה ולכן כאן שהי' רצה משה לצוות להן על מעשי המשכן שנעשה בבחי' ראשית הבריאה ע"י האותיות כנס ויקהל משה את כל עדת ב"י שגם הם האותיות הששים רבוא שבתורה שעי"ז נברא הכל והם הם כלל המשכן שהיא דוגמת מעשי בראשית שכשהקהל את כל ישראל הי' דוגמת המשכן שלם בשלימות גמור כי עיקר המשכן הי' לשכון בתוך ב"י כמ"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם ממש שע"י המשכן שרתה שכינה בהם ואמר אח"כ אלה הדברים אשר צוה ה' כו' ומאלה הדברים למדו רז"ל ל"ט מלאכות וע"פ דרכינו רמז עלה אלה ר"ת "אתה "החילות "להראות כו' שתחלת ההתחלה של מ"ב הי' סוף מעשה במחשבה תחלה כו' שסוף מעשי שמים וארץ הנ"ל הי' בעשיית המשכן ולזה הי' עשיית התחלת שמים וארץ שתשרה שכינה בתוך ישראל ע"י המשכן ובמעשי בראשית הי' ע"י כ"ב אותיות והטוב כנ"ל וזהו שנרמז בכאן הל"ט מלאכות כנ"ל שכשהקהל משה את כל ישראל הי' שלימות המשכן שהוא כמעשי בראשית והנה כתיב כי בי"ה ה' צור עולמים שהבריאה ע"י שם י"ה כמ"ש חז"ל העוה"ז בה' ועוה"ב ביו"ד והבריאה הי' בשם שגי' טוב כנ"ל ונכלל הטוב באותיות י"ה וי"ה פעמים טוב גי' רנ"ה ועה"כ רנ"ו גי' דברים וזהו שרמז כאן בתיבת אלה כנ"ל שאלה ר"ת "אתה "החילות "להראות שאלה מורה על התחלת הבריאה ורמז כאן הל"ט מלאכות להורות על הבריאה שבכ"ב אותיות ובטוב שגי' ל"ט ורמז ג"כ שבשם י"ה הי' הבריאה בתיבת דברים שגי' רנ"ו במנין י"ה פעמים טוב כנ"ל וזהו ענין מעשה שבמשכן הכרובי' שאחז"ל שרנ"ו כנפי' יש לחיות הקודש ובכרובים כתיב סוככים בכנפיהם על הכפורת שברנ"ו כנפים הנ"ל שגי' י"ה פעמים שם הגושפנקא שגי' טוב הם מחפין על כל וממשיכין עלינו השפעות טובות מאותיות י"ה ושם הגושפנקא שגי' טוב וז"ש סוככים בכנפיהם למחסה עלינו והנה זה רמוז ג"כ באלה פקודי המשכן שכל מעשי בראשית וכל השיעור קומה עליונ' הכל הי' במשכן כי אחז"ל ששיעור קומה הוא רל"ו אלפים פרסאות וכן אלה פקודי גי' רל"ו להורות על הנ"ל ובתיבת אלה כבר כתבנו מה שמרומז בו כנ"ל.

ויקהל משה כו' אלה הדברים אשר כו' הנה ברא ית' באדם ג' כוחות כח המחשבה בה ג' כלי המחשבה כידוע והמחשבה מתחלקות לה' חושים ובחי' דיבור בה' מוצאת הפה והכח המעשה ע"י כלים של מעשה והמעשה מתנהג ע"פ בחי' הה' מדות ג"ג תנ"ה והנה המעשה והדיבור אנו משיגים אבל המחשבה אין אנו משיגין עכ"ז כל אדם בעצמו יודע ומשיג שיש לו מחשבה אבל יש עוד בחי' גבוה מזה והוא בחי' שקודם המחשבה שמשם מקור התחלת המחשבה וזה אין יוכל להשיג אפי' האדם עצמו וכ' בס' שבא מקור המחשבה זה מאויר קטן מאוד אפשר פחות מכדי חוט השערה שיש בין קרום המוח לגולגולת משם מקור כללות כל המחשבות והנה כ' בס' שמשה הי' בחי' דעת של ישראל והענין הוא ע"ד הכ"ל שמשה הי' שורש נשמתו בבחי' עליונה גבוה מאוד בבחי' זו שהי' מקור בחי' מחשבה של כללות ישראל ובגבהי מרומים הי' הוא מקור נשמתו בחי' אויר הדק הזך הזה שלמעלה מבחי' מחשבה שאין להשיג כלל ולכן הי' כולל כל בחי' מחשבות ישראל וזה הוא הענין שהי' הדעת של ישראל שהי' מקור למחשבותיהם בחי' הרצון שקודם המחשבה שאין אנו משיגים הרצון ואנו אומרים בליל ש"ק מזמור הבו לה' בני אלים הבו כו' ג"פ הבו גי' ל"ט והם נגד בחי' ג"ר שהם בחי' מחשבה כידוע ואח"כ ז' קולות נגד ז' מדות שמתנהגים ע"פ אלו הבחי' של המחשבה שמתנהגת אותם והנה כשברא ית"ש העולמות מצינו בראשית ברא אלקים לשון בריאה ואמרו ז"ל ע"ד עלה במחשבה להבראות במדה"ד נמצא שבחי' עולם הבריאה הוא בחי' המחשבה ואח"כ כתיב ויצר ה' אלקים הוא בחי' עולם היצירה לשון ציור שכבר בא לציור יותר מהמחשבה ואח"כ ויעש ה' אלקים כו' ביום עשות ה' אלקים והנה אלו הג' לשונות שכתבה לנו התורה בי"ע הם נגד ג' בחי' הנ"ל מחשבה דיבור מעשה ולמרע"ה הי' נשמתו גבוה מג' בחי' אלו כי הי' ממקור המחשבה בחי' רצון שקודם המחשבה וז"ש ויקהל משה את כל עדת ישראל עדת אותיות דעת בחי' מחשבה הי' משה מקהיל וכולל המחשבות של כל ישראל ולכן רמז בתיבת "עדת "בני "ישראל ר"ת עב"י ר"ת של "בריאה "יצירה "עשי' כנ"ל שהי' משה כולל כל בחי' אלו של בי"ע ואמר אלה הדברים אשר כו' ולמדו חז"ל ל"ט מלאכות מכאן זה הענין כי בש"ק צריך לבוא לבחי' מחשבה וכנ"ל שמרומזים הג"ר בה"ג הבו שאנו אומרים שהם גי' ל"ט מלאכות וכשעוסקין בל"ט מלאכות א"א לבוא לבחי' מחשבה שמרומזים בג"פ הבו שגי' ל"ט כי שבת הוא ג"כ בחי' דעת מחשבה וישמח משה במתנת חלקו וכשעוסקין בל"ט מלאכות שהם עשי' א"א לבוא לבחי' ג"ר שהם בחי' מחשבה ובש"ק באים למקור הטוב:

ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהי' לכם קודש שבת שבתון כו' הנה בזוה"ק דקדק ע"פ כי ששת ימים עשה ה' את השמים כו' שהי' לכתוב בששת והנה זה הדיקדוק עצמו יש לדקדק כאן שהי' לו לומר בששת ימים תעשה מלאכה ונראה כי כתיב ואברהם זקן בא בימים ועיין בזוה"ק שם הפי' כי להאור קרא י"ת יום כמ"ש ויקרא אלקים לאור יום וצדיקים המתקנים מעשיהם מאירים את הזמן ע"י שעושין בו תורה ומצות מכניסין את

אור תורה והמצות שנאמר בהם כי נר מצוה ותורה אור מביאין את האור להזמן וזה הזמן נקרא יום ולכן כשנתקן מעשינו בשלימות כתיב לילה כיום יאיר כחשיכה כאורה כי עיקר החשכות היא כשח"ו אין הארה מתורה ומצות בהזמן ולכן כתיב רשעים בחושך ידמו שאפילו היום אצלם לילה ולחשך יחשב כיון שאין מאירים את הזמן בתורה ומצות אדרבא מכניסין בו חשכות במעשיהם הרעים והנה קדושת ש"ק וודאי לא תחול ותשרה אלא על המכוון עצמה לה בו' ימי המעשה שמכניס בהם הארה מתורה ומצות ועבדות ה' כנ"ל שאז הם נקראין ימים לא כן אם אינו מכניס בהם זאת הארה אינם נקראים ימים כלל כי חשכות גדול בהם לפי בחינתו וממילא כשאין לו הששת ימי המעשה בבחי' זאת שיהי' נקראים ימים אז אין עליו קדושת יום ש"ק כי קדושת ש"ק בא רק אחר ששת ימים אם האדם עושה עצמו כנ"ל שיהי' נקראים ימים ע"ש האור שמכניס בהם כנ"ל אז יום השביעי שבא לאחר אלו הששה ימים שבכל יום הכניס בהם הארה וקדוש' הוא כאלו קדש וז"ש ששת ימים תעשה מלאכה שהמלאכה תהי' באופן זה שכל מלאכה שתעשה יהי' הכל רק לעבודתו ית"ש שע"י זאת המלאכה תעשה ותפעל שהששת ימי המעשה יהי' נקראים ימים בהארה שתכניס בהזמן ואז היום השביעי יהי' לכם קדש שבת שבתון ותחול עליך קדושת שבת כשתפעול ותעשה ע"י המלאכה שיהי' הזמן נק' בשם יום כנ"ל והנה אותיות שאחורי אותיות הוי' הם כ"ו ז"ו והו רומז על יחודו ית"ש עם כנס"י ע"ד שאומרים אחר שמע ישראל כו' ה' אחד אומרים אח"כ בשכמל"ו כי אומרים שהוא ית' אחד יחיד ומיוחד ואומרים אח"כ בשכ"מ ואין מלך בלא עם ונמצא כשאומרים כבוד מלכותו שהוא דווקא עם עמו זה יורה על יחודו ית"ש עם כנס"י כי חלק ה' עמו ולכן אחר אותיות הוי' שהוא הי' הוה ויהי' אח"כ אלו האותיות כ"ו ז"ו כ"ו גי' הוי' וז"ו מרומז על מ"ש עם ז"ו יצרת לי תהלתי יספרו שמתיחד ית"ש עמנו ובאותיות מלאכה ג"כ נרמז יחודו ית"ש עם כנס"י שיש בהם אותיות אל ואותיות הכ"מ גי' אדני ששם זה מורה על יחודו שם אל עם עמו כי שם זה מורה על אדנותו ית"ש וא"א להקרא אדון רק על עבדיו והל"ט מלאכות שהי' במשכן כמשחז"ל מורה ע"ז היחוד כי האותיות הנ"ל שאחרי הוי' גי' ל"ט ונגד זה הי' הל"ט מלאכו' במשכן שנתיחד בו ית"ש עם עמו כמ"ש ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם והעושי מלאכה חכמי לב ובראשם בצלאל שהי' יודע לצרף האותיות שנברא בהם שמים וארץ הכניסו ע"י המחשבות להם קדושה בהמלאכות אלו שנעשים שעי"ז שרתה שכינתו במעשי ידיהם ובאמת אחז"ל בהבנותו כתיב שמאליו נעשה הכל רק שהי' צריך אתערותא דלתתא ורצונם ומחשבתם של עושי המלאכה ותשוקתם למלאכה ויחודם שעושים בצרכי המשכן וכן מצינו שנדבות צרכי המשכן הי' יורד להם עם המן שהי' יורד להם בבוקר ודרשו ז"ל זה מפסוק והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר נמצא שצרכי המשכן ג"כ יורד מאתו י"ת מן השמים רק העיקר הי' מה שהם התעוררו לבם להתנדב בזה אתערותא פעלו שירד להם עם המן כי עיקר שכינתו ית' הי' בנדבת לבם הטוב וכמו שפירשתי ע"פ מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי את הפרשה שהפריש עם זה תראו שתקחו גם את לבם שיתן אליו ית"ש בתשוקה כפלאה בלא שיעור וערך ובזה שוכן ית"ש כמ"ש כ"ז באריכות בפ' תרומה ייע"ש די"ל שלכן לשני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן כי בבוקר ראשון הביאו כל מה שהי' אתם וכ"א הי' תשוקתו להביאו למשל אלף פעמים ככה ובבוקר שני ירד להם עם המן לכאו"א כפי שהי' רצונו ביום אתמול להביא כן ירד לו עם המן שיוציא המחשבה מכח אל הפועל ויביא בפועל כפי רצונו שהי' במחשבתו ולכן בוקר שני הביא כ"א מה שירד עם המן ומכ"ז תבין גודל הענין העושה מלאכה וכוונתו רק למען רצונו ית"ש כנ"ל שאותיות מלאכה מרמזים על יחודו ית"ש עם עמו כנ"ל בענין מלאכת המשכן ל"ט מלאכות כנ"ל וזהו הענין שכתבנו שע"י המלאכה יכולין להאיר הששת ימי המעשה שיהי' נקראים ימים כנ"ל:

ובחרושת אבן למלאות ע"ד שאמרו ז"ל יודע הי' בצלאל לצרף בהם אותיות שנבראו בהם שמים וארץ וז"ש ואמלא אותו רוח אלקים בחכמה ובתבונה ובדעת כו' לחשוב מחשבות לעשות בזהב ובכסף ונחושת שכשהי' עושה בזהב כו' הי' מחשב בצרופי אותיות ההם שהם בסוד חכמה ותבונה כמ"ש ה' בחכמה יסד ארץ כנ"ל כונן שמים בתבונה והמשיך מבחי' חכמה חסדים עליונים עד בחי' מלכות בחי' כנס"י והמשיך על ישראל ע"י מעשיו יראה עליונה וז"ש ובחרושת ידוע בכתיב שחרישה בחי' מחשבה וזהו בחי' חכמה מחשבה אבן למלאות הצרופים של האותיות נקראו אבנים כמ"ש בס"י שתי אבנים בונות ב' בתים כו' "אשא "בבית" נכון ר"ת אבן שהמשיכו הבונים צרופי אותיות לבנין המשכן כנ"ל וכתיב עושי מלאכה וחושבי מחשבות כו' מלאכות ומחשבות כנ"ל:

ויעש בצלאל את הארון במדרש בצלאל למד מהקב"ה שבתחילה ברא האור ואח"כ שמים כמ"ש עוטה אור כשלמה נוטה שמים כיריעה כמ"ש פתח דבריך יאיר ומזה בצלאל עשה הארון תחילה כי הארון רומז לאור תורה שהם הנש"ב וזהו ארון רומז אותיות אור נו"ן והנה להשיגם הוא ע"י תשובה נו"ן שע"ת שבכל פעם שבא לשער תשובה אחד ומסיר מאתו עי"ז הבגדים הצואים ומסכים המבדילים עי"ז לובש חלוקא דרבנן לבוש טהרה על נשמתו וניתן לו לב מבין בשער אחד מנש"ב וכן כל פעם הבינה להבין התוה"ק תלוי' בתשובה שעי"ז לובש לבוש טהור ולכן כשלובשין טלית של ציצית שרומז לחלוקא דרבנן אומרים הפ' הנ"ל עוטה אור כשלמה כו' להורות שזהו הפתיחה לעבודתו ית"ש ולהשגות התוה"ק כנ"ל ע"י תשובה הסרת המסכים וללבוש קדושה כנ"ל:

(ליקוטים)ויקהל משה את כל עדת כו' עדת לשון עדי כי משה לקח את עדים מהר חורב אחר מעשי העגל ובשבת קודש מחזיר אותם כמ"ש האר"י ז"ל על ישמח משה במתנת חלקו כו' וז"ש שקיבץ כל עדים ואמר להם שמירת שבת שעי"ז יחזירם:

א"י ויקהל משה את כל עדת אותיות דעת קיבץ את כל בחי' דעת שלהם ומדעת בא כל השפעות טובות והענין כי בפרשה שלמעלה כתיב מעשי העגל שהחטיאו הערב רב את ישראל לכך עשה תיקון והעלה כל ניצוצי נשמה קדושה ונשמות ישראל למקור הדעת שהי' דרגא דמשה כי בריאה פי' עלה ברצון הפשוט להבראות ויצירה לשון ציור שכבר בא לציור ומשה הי' בחי' שקודם הרצון ששם מתקבץ הכל וז"ש ויקהל לשון קיבוץ:

ויביאו את המשכן אל משה במד' הה"ד לרקמות תובל למלך זה המשכן שהי' מעשי רוקם הביאו למלך זה משה ע"ד שפי' כמשפטו אשר הראית בהר שמשה צורתו ואבריו הי' בעצמו במשכן והי' מקור המשכן ולכן לא הי' צריך להתנדב למלאכת המשכן: